

Initially no

לכתחילה לא –

Overview

explained that ר"ש follows the view of ר"ה"ג, concerning לכתחילה לא, however, בדיעבד, meaning only באו יקרבו, בכור מחולל. Initially תוספות explains the meaning of לא.

The משנה in תמורה concerning 'ואם באו וכו' is a משנה. There is no name associated with this דין. However ר"ש explains the reason for this דין. It seems somewhat odd that the גמרא here attributes this דין to ר"ש. Our תוספות will explore this issue.

פירוש¹ אין צריך להביאם כדמפרש בפרק אלו קדשים (שם) –

The explanation of the term 'לכתחילה לא' is that **there is no requirement to bring them** to the ביהמ"ק **as it is explained in פרק אלו קדשים** –

אמר רבי שמעון מה טעם לפי שכל הקדשים אין להם פרנסה במקומן – ר"ש said **what is the reason** that בכור ומעשר (בהמה) are different than all other קרבנות [which are required to be brought from חו"ל]; **because all other קדשים do not have a 'פרנסה' in their place** in חו"ל –

תוספות explains this concept:

פירוש אין להם התרה אלא במקדש –

The explanation of the term פרנסה is **they do not have any permissibility to be eaten only in the המקדש** –

משנה ר"ש continues in the:

חוץ מן הבכור ומעשר שיש להם פרנסה במקומן –

– חו"ל in חו"ל **Except the בכור and מעשר which do have פרנסה in their place** –

תוספות explains this concept:

פירוש שנאכלין במומן –

The explanation of this is that a בכור ומעשר **may be eaten if they have a מום** in חו"ל (without any redemption being required).³ This concludes the citation of the תמורה⁴ in משנה

תוספות resolves an anticipated question:

¹ The term פירוש indicates that we are negating a more obvious interpretation. The term לכתחילה לא usually means that initially one is forbidden from doing it. However here it means one is not required to do it.

² תמורה כא, א.

³ Other קרבנות, however, if they receive a מום may be eaten provided they are redeemed first. One is obligated to bring a new קרבן with this redemption money. Therefore since eventually the קרבן (through its redemption money) must be brought to the ביהמ"ק, we obligate the owner to bring it now (see ד"ה שם there רש"י). שהבכור.

⁴ It is evident from the טעם, that there is no prohibition to bring בכור from חו"ל, it is merely not required.

וְלֹהֲכִי תֵּלִי לֵה בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן דְּכוּלָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיא –

And therefore the גמרא here **attributes this ruling** of לא אין לכתחלה to ר"ש (even though the ruling there in the משנה is presented as a משנה, and ר"ש merely offered the reason for this הלכה, nevertheless the גמרא assumes) **that the entire ruling** (with the טעם) **is the view of ר"ש**.

ר"ש has some reservations about attributing the הלכה to תוספות

וקצת היה נראה לגרוס רבי ישמעאל –

And it would somehow be more appropriate to have the text read רבי
ישמעאל (instead of ר"ש); in the גמרא here the text should read ואל"ב דר"י (instead of
 ואל"ב דר"ש) for ר"י is the author of the משנה. ר"ש is merely giving a reason for the הלכה
 presented in the משנה (by ר"י).

ר"י (באו יקרבו) משנה of the תנא proves his contention that the תוספות

זההם פריך אמתניתין שאמר יקרבו מן אנטונינוס שהביא בכורות מבבל ולא קבלם – **For the** גמרא **there challenges the** משנה [which maintains יקרבו], **from the** case of **אנטונינוס בן who brought בכורות from בבל, and they did not accept it from him** to be brought as a קרבן.⁵ This contradicts the משנה which states that אם באו יקרבו.

ומשני הא כרבי ישמעאל הא כרבי עקיבא –

And the גמרא answered there is no contradiction; this is according to ר"י, and this is according to ר"ע -

ומוכח התם שהמשנה כרבי ישמעאל וברייתא⁶ דבן אנטונינוס כרבי עקיבא:

ר"י is according to יקרבו that states משנה that there is evident it And
is (בכורות they did not accept his) בן אנטונינוס [משנה] and the
ר"ע according to It. It is evident from the גמרא that the תנא of the משנה that states באו
 אמרם (and ר"ש merely explains the הלכה) ר"י is תמימים יקרבו
 גירסא here should be (ואליבא דר"ש) (and not דר"י).

Summary

We can either assume that ר"ש, who explained the reason why באו יקרבו, is also the author of this rule; or the גירסא here should be changed from ר"ש to ר' ישמעאל.

Thinking it over

What are the relative strengths (and weakness) of the two opinions in תוספות?

⁵ חלה פ"ד מי"א

⁶ The marginal note corrects this to be read 'ומשנה'.